

2012 Kurban Bayramı'nda Muhterem Hocamızın Huzurunda Okunan Hutbe

الله أكبر كبيراً - والحمد لله كثيراً - وسبحان الله بكرة وأصيلاً

الْحَمْدُ لِلَّهِ. الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا. وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ. وَمَا تَوْفِيقِي وَلَا اغْتِصَامِي إِلَّا بِاللَّهِ. عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ. نَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَلَا نَظِيرَ لَهُ وَلَا مِثَالَ لَهُ. الَّذِي لَا أُحْصِي ثَنَاءً عَلَيْهِ. كَمَا أَتْنِي عَلَى نَفْسِهِ. عَزَّ جَارُهُ وَجَلَّ ثَنَاؤُهُ وَلَا يَهْزُمُ جُنْدُهُ وَلَا يُخْلَفُ وَعْدُهُ وَلَا إِلَهَ غَيْرُهُ. وَنَشْهَدُ أَنَّ سَيِّدَنَا وَسَيِّدَنَا وَمَوْلَانَا مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ. السَّابِقُ إِلَى الْأَنْبَاءِ نُورُهُ. وَرَحْمَةٌ لِلْعَالَمِينَ ظُهُورُهُ. وَصَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ وَأَوْلَادِهِ وَأَزْوَاجِهِ وَأَصْحَابِهِ وَأَتْبَاعِهِ وَأَخْفَادِهِ أَجْمَعِينَ. أَمَّا بَعْدُ فَيَا عِبَادَ اللَّهِ؛ اتَّقُوا اللَّهَ تَعَالَى وَأَطِيعُوهُ. إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ. فَقَدْ قَالَ اللَّهُ تَعَالَى فِي كِتَابِهِ الْكَرِيمِ. أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ. بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ:
لَنْ يَنَالَ اللَّهُ لُحُومَهَا وَلَا دِمَاؤَهَا وَلَكِنَّ يَنَالُهُ التَّقْوَى مِنْكُمْ كَذَلِكَ سَخَّرَهَا لَكُمْ لِشُكْرِكُمْ عَلَى مَا هَدَيْكُمْ

وَبَشِّرِ الْمُحْسِنِينَ

Muhterem büyüklerim, kıymetli arkadaşlarım,

Bizim dünyamıza has bir kısım büyüklük ses ve soluklar vardır. Hakikî mü'minlerin dilinden hiçbir zaman düşmeyen bu nurlu sözler ve gönüllerimize inşirah veren soluklar, hayatımızın her faslına girmiş öyle sırlı nefeslerdir ki, onları, içinde bulunduğumuz bu âlemin en renkli nağmeleri olarak söyler, dinler, değerlendirir ve tahakkukunu beklediğimiz bir tatlı rüyanın da sihirli anahtarları kabul ederiz.

Mâbed içinde, mâbed dışında her zaman vird-i zebânımız olan “kelimât-ı tayyibe” de diyeceğimiz bu nurlu sözler, bizim hayatımızla o kadar bütünleşmiştir ki, farkına varalım varmayalım, her gün onları defalarca tekrar eder dururuz tekrar ettiği gibi göklerde meleklerin, hâl ve keyfiyet diliyle canlı-cansız bütün nesnelere.. Allah'ın yüceliğini haykıran her ses, söz ve görüntü karşısında “Allahu Ekber” der, O'nun ululuğunu ilân eder; O Rahmeti Sonsuz'un sağanak sağanak başımızdan aşağıya boşalan nimetleri sayılıp seslendirildiğinde “Elhamdulillah” sözleriyle mukabelede bulunur; O'nun eşi ve menendi olmadığını hatırlatan her beyan, her îmâ ve her işaret karşısında da “Sübhânallah” mülâhazalarıyla gürlürler.. her vesileyle hep O'nu düşünür, O'nu yâd eder, O'nunla olan münasebetlerimizi gözden geçirir, fikren ve hayâlen her gün kim bilir kaç kez canlara can “O'nun maiyyeti” hülyalarına dalarız. Hatta bazen duyma ve hissetmemiz öyle derince olur ve heyecanlarımızın debisi öylesine yükselir ki, o esnada ruhlarımızda beliren aşkın mülâhazaları ve gönüllerimizden taşan yüksek hisleri bir kısım iç çekmelere, hıçkırıklara emanet eder ve gözyaşlarının engin ifadelerine bırakırız.

Bilhassa bazı gün ve gecelerde, çevremiz bu ses ve soluklarla öyle ledünnî bir hâl alır, her şey öyle fevkalâdeleşir ve hayat öyle füsunlu bir renge bürünür ki, gözlerimize her yandan değişik dalga boyunda ışıklar akmaya başlar ve kulaklarımız bu hususî sesleri Cennet ırmaklarının çağlıtları gibi bir zevk zemzemesi içinde dinlemeye durur; bizi ve düşüncelerimizi aşan fâik ve gizli bir güçle, yüksek debili bir sevinç ve neş'e çağlayanı içine sürüklendiğimizi hisseder gibi olur, iç içe hayret ve hayranlıklar yaşarız. Hele dört bir yandan yükselen tekbirler, bazen bize bir sûr sesi gibi gelir, uyarır hepimizi içinde bulunduğumuz dünyevîlikten; akseder dil ve dudaklarımıza o lâhûtî kelimeler; mırıldanırız aynı şeyleri hep beraber. O sesi, bazen yitirdiğimiz Cennet'e bir çağrı gibi duyar, koşarız binlerce yıllık yitiğimizi bulmaya ve o öldürücü hasretten kurtulmaya.

Tekbir; Cenâb-ı Hakk'ın her şeyden üstün, her hususta en yüksek ve en yüce olduğunu ilan etmek, daha doğru bir ifadeyle “Yegâne büyük O'dur; büyük, Allah'tır!” hakikatini seslendirmek, azamet ve kibriyâ atmosferinin değişik tecellileri karşısında “Allahu ekber” diyerek müteâl bir ululuğun müşahitleri olduğumuzu haykırmaktır.

Risâletin ilk günlerinde Rasûl-ü Ekrem (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz, Hira Sultanlığı'nda vahiy meleğinin sesini işitip kendisini görmüş; çok geçmeden onu yerle gök arasını doldurmuş bir vaziyette bir kere daha müşahede etmiş; vahyin ağırlığından ve Cebrail aleyhisselamin heybetinden titremeye başlamış ve hemen ailesine gelerek “Beni örtün, beni örtün!” demişti. Çok geçmeden Cenâb-ı Hak, şöyle buyurmuştu:

يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ * قُمْ فَأَنْذِرْ * وَرَبِّكَ فَكْبِيرٌ

“Ey (yalnızlık ve inziva arzu eder gibi) örtüsüne bürünen (yüce nebi)! Kalk ve inzar et. Ve Rabbinin büyüklüğünü ilan et.” (Müddessir, 74/1-3) Kalk, karanlıkta kalmışların imdadına koş! Şu şaşkınlık ve sapıklık içinde yuvarlanan yığınları eğri yolun encâmından ve sapıklığın ürperten neticelerinden sakındır.

Ve zatında büyük Rabbinin yüceliğini yeri göğü çınlatırcasına bütün gücünle haykır! Yer gök senin âvâzınla inlesin! Cin ve ins, senin sedânla Rabbinin tek büyük olduğunu bir kere daha işitsin.

Bu ayet nâzil olur olmaz Fahr-i Kâinat Efendimiz hemen doğrulup kalkmış ve tekbir getirmiş, Hazreti Hatice de onunla beraber “Allahu Ekber” demişti; zira, tekbir bir manada ilk emir ve peygamberin ilk vazifesiydi. Önemi ilahî beyanla vurgulanan ve “Allahu ekber” cümlesinde ifadesini bulan “tekbîr” daha sonra en çok tekrarlanan İslam remzi ve mü’minlerin şiarı oldu.

Öyle ki, biz daha doğar doğmaz kulağımıza okunan ezanla o en büyük hakikatin sesini duyarız. Sonra da ömür boyu hep onunla soluk alıp veririz. Günde beş kere minareden yükselen kutlu seste ve her farz namaz için getirilen kâmette onu tekrar ederiz. Namaza başlarken, mâsivâyâ ait her şeyi kendimize haram kılarak harem dairesine adım atma, bütün dünyevîlikleri kapının dışında bırakma ve yalnızca Sultan-ı Kâinat’a teveccühte bulunma adına bir söz verircesine yine “Allahu ekber” deriz. İbadete onunla başladığı için “iftitah tekbîri” dendiği gibi; namaz içinde bazı şeylerin yapılması onunla yasaklandığından “tahrim” ya da “ihram tekbîri” de denen bu mübarek sözle bir ahidde bulunmuş; o andan itibaren, namazın bütün dakikalarına, saniyelerine ve saliselerine de tekbîr ruhunu işleme, bir manada bütün bütün namaz kesilme ve adeta namazlaşma sözü vermiş oluruz. Akabinde ruhumuzun miracı olan bu yolculuğun bir bölümünden diğer bölümüne geçişte hep aynı mübarek duygu ve düşüncelerle aynı bereketli kelimeleri tekrarlar; tekbir ruhunun kıyam, kıraat, rüku ve secdemize de sirâyet etmesine özen gösteririz. “Huzurunda el pençe divan durulacak yegâne büyük Sensin Allahım! Kendisi için iki büklüm olunacak tek ilah Sensin Allahım! Baş ayak aynı yere konulup yüz yere sürülecek ve ulûhiyetine secdeyle mukabele edilecek eşsiz mabud Sensin Allahım! El açılıp kendisinden dilekte bulunulacak biricik Rabb Sensin Allahım!..” mülâhazalarıyla kanatlanırız. Namazın rükünleri arasında “Allahu ekber” dememiz, adeta benliğimizden sıyrılıp küllî dairelere girişimizin, birer birer mertebeleri aşip manen terakkî edişimizin işareti ve her bir “Allahu Ekber” bir miraç basamağını daha geride bırakışımızın remzi olur.

Duha, evvâbîn, teheccüd, cenaze ve bayram namazı gibi ibadetlerin içinde ve sonrasında, sabah akşam okuduğumuz me’surâtta ve sâir dualarımızın hemen hepsinde, gece yatağa uzanacağımız esnada, yolculuklarda tepeleri aştığımız sırada, kurbanımızı keserken ve hatta yangın gibi felaketlere karşı mücadele ederken hep “Allahu Ekber” der, bir kere daha bu yüce hakikate iltica ederiz.

Hele Hak dostları, enaniyet, ucub, gurur ve kibir gibi öldürücü virüslerin panzehri gördükleri tekbîri, hayâtın zarurî bir parçası hâline getirmiş; ruhlarına onunla nefes aldırıp verdirmiş; zafer, saadet ve inşirah sahnelerini de tekbîrlerle taçlandırmışlardır. Görünme, duyulma, tanınma ve bilinme arzusu türünden şirk şaibesi taşıyan düşünce ve fiillerin en küçüğü karşısında bile tekbîrlerle gürlemiş; sürur ve coşku ifâdelerini de yine tekbîrlere yüklemişlerdir.

Aslında her güzel davranışımızda olduğu gibi sevincimizi tekbîrle ifade edişimizde de Rehber-i Ekmel Efendimiz’den bir iz ve bir hatıra vardır. Nitekim, peygamberliğin ilk döneminde bir müddet vahiy kesilmiş ve Hazreti Rûh-u Seyyid’il-Enâm (aleyhissalatü vesselam) kendi ufku itibariyle, onu önemli bir inkitâ saymıştı; âdeta bir husûf (ay tutulması) yaşadığını düşünerek çok hüzünlenmişti. Müşriklerin, “*Rabbi onu terk etti*” demeleri Şâni Yüce Nebi’yi daha da üzmüştü. Oysa ki, bir süreliğine vahyin kesilmesi adeta daha derin bir yöneliş çağrısıydı; Allah (celle celâluhü) geçici bir kabz tattırmak suretiyle, onun teyakkuzunu tetiklemeyi, teveccühünü güçlendirmeyi ve iştiyakını arttırmayı murad buyurmuştu. Nihayet, “*Ey Rasûlüm! Rabbin seni asla terk etmedi ve sana darılmadı da.*” (Duha, 93/3) ayetini de ihtiva eden Duhâ Sûresi nazil olmuştu. Bu sûre indiğinde Habîb-i Ekrem o kadar çok sevinmişti ki, sürur ve inşirahını “Allahu ekber” tekrarlarıyla ilan etmişti. İşte, biz Yüce Rehberimizin o memnuniyetine ortak olurcasına Duhâ Sûresi’nden itibaren okuduğunuz her sûrenin sonunda da “Allahu ekber” deriz.

Bayramlar da gerçek manasını tekbirlerle bulur ve onlarla daha bir güzelleşir. Hazreti Sâdık u Masdûk (aleyhi ekmelüttehâyâ) Efendimiz, “*Bayramınızı tekbir getirmek suretiyle süsleyiniz.*” buyurmuştur. Özellikle kurban bayramı “teşrik tekbirleri” sayesinde yeryüzü işi olmaktan çıkar, semavî bir mana ve tarifsiz bir te’sire ulaşır. Arefe günü sabah namazından itibaren bayramın dördüncü gününün ikindisi de dahil, yirmi üç vakit namazın farzları arkasından birer defa “*Allahu ekber Allahu ekber, Lâ ilâhe illallahu vallahu ekber. Allahu ekber ve lillahi l-hamd*” demekten ibaret olan “teşrik tekbiri” kısaca şu manaya gelmektedir: “*Allah yegâne büyüktür; evet büyük Allah’tır. Allah, kendisinden başka mâbûd-u bilhak, maksûd-u bilistihkak olmayan zattır ve ululuk tahtının sultanı tek ilah’tır. Büyük Allah’tır ve ezelden ebede, kimden kime olursa olsun her ne kadar hamd ü şükür varsa, hepsi sadece Allah’ın hakkıdır.*”

Kurban bayramında evler, sokaklar, mabetler, dağlar, taşlar tekbirlerle lerzeye gelir inler. Bu kutlu zaman diliminde hemen herkes, her şey ve her yer âdeta dil kesilir ve konuşur. Arafat bir mahşer gibi

kaynar ve köpürür, bir hesap meydanı gibi endişe ve ümit soluklar.. Müzdelife, Minâ yoldakilerin telaş ve tedarikiyle uğuldar.. Ka'be, sinesi hasretle yanan gufrana susamışların nabzı gibi atar.. ve dünyanın dört bir yanından yükselen “Büyük Allah'tır” ikrarları gidip mukaddes topraklardaki inleyişlerle buluşur. Tek bir korodan, hatta sadece bir ağızdan çıkıyor gibi olan bütün bu sesler, soluklar Hakk karşısında divan durmuş inleyen bir mükerrem kulun çılgınlıklarını şaşasına gider verâların kapılarına dayanır.

Andelîb-i Zîşân Efendimiz'in bin dört yüz küsur sene evvel âl ve ashabıyla söylediği ve ümmetine emrettiği “Allahu Ekber” kelâmının bir nevî aks-i sadâsı olarak Arafat, Müzdelife, Minâ ve Mescid-i Haram'da yüz binlerce insanın birden telbiyelerle, tekbirlerle, tehlillerle inlemesi ve yeryüzünün her köşesinden milyonlarca mü'minin aynı kelime-yi kudsiyeye gürlemesi, küllî bir ubudiyet mahiyetini alır. İslâm âleminin zikir, tesbih ve tekbirleriyle büyük bir zelzeleye tutulmuş gibi haşyet içinde titreyen dünya bütün kara ve denizleriyle “Allahu Ekber” der, semaları dahi çınlatır ve berzah âlemlerine de dalgalar gönderir.

Biz bayram boyunca her tekbirle dünü, bugünü ve yarını bir arada yaşarız. Evvela, hayalen teşrîk tekbirlerinin başlangıcı olarak rivayet edilen hadiseye uzanırız. Hazreti İbrahim, gördüğü salih rüya üzerine -İbn Abbas hazretlerinin ifadesiyle “Peygamberin rüyası vahiydir- oğlunu Allah yolunda kurban etmeye karar verir ve ona seslenir: “Evladım, rüyamda seni kurban olarak boğazlamaya giriştiğimi gördüm, sen ne dersin bu işe!?” İsmail aleyhisselam durumu anlar; babasının rikkatli yüzüne sevgiyle bakar, merhametli yüreğine canı yanar, teselli eder onu: “Babacığım! Hiç düşünüp çekinme, Hakk'ın buyruğunu yerine getirmekte tereddüte düşme. Teslim ol Rabbine, sana Allah tarafından ne emrediliyorsa onu yap. İnşaallah, benim de sabırlı, dayanıklı biri olduğumu göreceksin!” der. Canını Allah yolunda vermek üzere boynunu uzatabilen bir yiğit... İtaatteki inceliği kavrayan ve Cânan uğruna kurban olmayı temsil eden tevhid delikanlısı, Hazreti İsmail.. ve kalbi rikkatle, şefkatle çarpan baba Hazreti Halîl. Her ikisi de Yaratan'ın emrine teslim.. Hazreti İbrahim oğlunu şakağı üzere yere yatırır; o narin boğaza bıçağı sürmek için hazırlanır. Yürek yakan ve göz yaşartan bu sahneye şahit olan Hazreti Cebrail “Allahu ekber Allahu ekber” diyerek tekbir getirir. İbrahim (aleyhisselam) bu sesi işitince başını gökyüzüne çevirir ve müjdenin yetişmekte olduğunu anlar, sevinir; “Lâ ilâhe illâllahu vallahu ekber” diye cevap verir. Kurban edilmeyi beklerken bu tekbir ve tevhd kelimelerini duyan Hazreti İsmail de “Allahu ekber velillâhi'l-hamd” der şükürünü dillendirir.

Bilhassa eyyâm-ı teşrik boyunca hemen her tekbirde bir kere daha Hazreti Bilal'i hatırlarız. Önce, Mekke gündüzünün öğle sıcağında alev alev olmuş kumlara gömülen, üzerine kaldıramayacağı ağırlıkta koca taşlar dizilen ve saatlerce kendisine işkence edilen büyük sahabiden “Ehad, ehad, ehad!..” sesleri duyarız. Ehad, rakamlar içinde tektir; ikincisi, üçüncüsü bulunmaz. Evet, Allah birdir, isneyniyeti muhal, eşsiz, emsalsiz bir.

Sonra, Ehad âb-ı hayatıyla yeniden doğan, güçlenen, hürriyete eren, Medine'ye hicret eden ve En Sevgili'nin hizmetine giren Hazreti Bilal'i Mescid-i Nebevî'nin bitişiğindeki evin tavanına çıkmış halde görürüz. Yanık ve tiz sesiyle adeta bütün kâinata sesleniyordur: Allahu Ekber, Allahu Ekber. Ezan okuyordur İslam'ın ilk müezzini. Kavuran güneş, kızgın kum ve bitip tükenmez eziyetler karşısında ancak bir fısıltıyla söyleyebildiği “Ehad” ikrarlarına mukabil şimdi “Ekber” diye inliyor; en yüksek perdeden var gücüyle sesleniyordur: Allahu Ekber... Allahu Ekber..

Ezan teşri kılınmıştır ama henüz bâtil ayaktadır; “Büyük O'dur” hakikatini arzın göbeğinde ve küllî planda seslendirmek için hâlâ zaman lazımdır. Bundan dolayı da Bedir'de yine “Ehad” sesini işitiriz. Bu defa Ashab-ı Kiram hep beraber “Ehad! Ehad!” dedikçe âdeta semalar deliniyor ve her “Ehad” sözüyle aşağıya tabur tabur melekler iniyordur. Sanki bir şehriyin tertip etmek ve Bedir'in zaferini kutlamak için semavâtın sâkinleri yeryüzüne akın ediyordur. Meleklerin başlarında beyaz sarıklar ve sırtlarında kar rengi urbalar vardır. Çünkü sahabe Bedir'e gelirken beyaz urbalarla gelmiş ve dillerindeki parolaya kurban olmak için azmetmiştir: “Ehad! Ehad!”

Hayalen birkaç sene sonrasına ulaşırız: Cenâb-ı Hak Mekke'nin fethini de lütfetmiştir. Fazilet Güneşi Efendimiz, tevazu, mahviyet ve şefkat şuaları saçarak şehre girerken, Allah'a minnet ve şükran hisleriyle dopdoludur. Ka'be'ye varıp “Hak geldi, batıl yıkılıp gitti.” ferman-ı ilâhîsi eşliğinde putları da birer birer yere seren Rasûl-i Kibriya, şükür ve sürurunu tekbir getirerek dışa vurunca, Müslümanlar da hep bir ağızdan “Allahu Ekber! Allahu Ekber!” diyerek Mekke ufuklarını bu kutsî sadâ ile doldururlar. Derken, Ehad'le dirilip “Ekber”in ilancısı olan Hazreti Bilal, Kâ'be'nin üzerinde, pırl pırl çehresiyle beliriverir; kabından taşmakta olan hasret, hicran, aşk ve heyecanla “Allahu Ekber, Allahu Ekber” diye gürler ve ezan-ı Muhammedi ile Mekke dağlarını çınlatır. Bu ulvî nidâyâ, mübarek beldenin dağı, taşı, hatta yıllar önce

Bilal'in soluklarını emen kızgın kumların her bir tanesi "Allahu Ekber! Allahu Ekber!" diyerek karşılık verir. Artık o ses, kıyamete dek yankılanıp duracaktır.

İşte biz bayramlarda, Beytullah'tan yükselen o sesi duyar gibi oluruz yanı başımızda, cihanın her yanında ve serhat boylarında. Dünya muvazenesi için tehlikeleri göğüslemiş ve devletler arası dengeyi temin uğrunda, yaşama haz ve zevklerini feda etmiş fatih orduların gürül gürül tarrakaları gelir kulaklarımıza. Peygamber emanetine sahip çıkmış ecdadımızın dillere destan mücahedeleri neticesinde, tekbir bayrağının dünyanın en ücra köşelerinde bile dalgalandığını, nice yüz bin minareden ruh-u revân-ı Muhammedî'nin şehbal açtığını ve göklerin nura gark olduğunu hayal âlemimizde seyre koyuluruz.

Evet biz, bu ses ve bu sözlerde mübarek bir milletin bütün bir geçmişini, bu koskoca geçmişte oluşup gelişen değişik değerler manzumelerini görür, duyar, dinler; o dağlar cesametindeki dinî vâridâtımızın temâşasıyla âdetâ mest olur ve kendi kendimize, "Bir zamanlar biz de millet, hem nasıl milletmişiz" diye mırıldanırız; mırıldanırız zira, minarede başlayıp mâbedin içinde noktalanın bu sesler bazen o kadar mazi televvünlüdür ki, onların her bir demetinde bütün tarihimizi ve ecdadımızın o enginlerden engin heyecanlarını duyuyor gibi olur ve kendimizi adeta onların arasında buluruz.

Şu kadar var ki, her tekbirle bunları hayal ederken, bir yandan, gönüllerimizi bu hakikatlere uyaran ve ötelere gelen üns esintilerini ruhlarımıza duyuran Allah'a hamd ü senâ hisleriyle iki büklüm olur; yerle gök arasındaki kopukluğu giderip bir kere daha arzı semalara bağlayan, körkütük yaşadığımız şu âlemde bize Rabbimiz'i tanıtan ve kulluk adâbını talim buyuran Fahr-i Kâinat Efendimiz'e minnettarlığımızı salat ü selamlarla seslendirir; mukaddes emaneti kırmadan, çatlatmadan sonraki nesillere intikâl ettirmek için ölüp ölüp dirilen ve destansı adanmışlıklar sergileyen selef-i sâlihîni hayırla yâd ederiz. Diğer taraftan da İslam'ı çok ucuz bulduğumuzu, bu devlete meccanen nâil olduğumuzu, günümüze kadar bin bir fedakârlıkla hazırlanan ümrânların üzerine birer mirasyedi gibi konduğumuzu, dahası durduğumuz yerin hakkını veremediğimizi ve mazhariyetlerimize yakışın bir duruşa geçemediğimizi düşünür hüzünleniriz.

Bedbinlik ve inkisârın ruhlarımıza yol bulabileceği bu noktada bir kere daha "tekbîr"e sarılırız. Zira, "Allahu ekber" in bir mânâsı da şudur: Cenâb-ı Hakkın kudreti ve ilmi, her şeyin fevkinde büyüktür; hiçbir şey O'nun ilminin haricinde kalmaz ve kudretinin tasarrufundan kaçamaz, kurtulamaz. İlahi ilim ve kudret, korktuğumuz en büyük şeylerden daha büyüktür. Bu itibardır ki, büyük musibetlere ve büyük maksatlara karşı, herkes "Allah büyüktür, Allah büyüktür" der, kendine teselli, kuvvet ve nokta-i istinat yapar. Bizim için de en önemli güç, kuvvet, istinat ve inşirah kaynağı tekbîr hakikatidir. Âciz, zayıf ve muhtaç olsak da "Allahu Ekber"! Dost vefaya yanaşmasa, düşman cefadan usanmasa da "Allahu Ekber"! Önümüzdeki yollar sarp ve yokuşsa da "Allahu Ekber" Allah'ın büyüklüğünün ayrı bir tecellî buudu; bazen, çok küçük varlıklara büyük işler gördürerek, esbâbın önemsizliğini vurgulaması ve farklı bir üslupla kendi ululuğunu hatırlatmasıdır. Kudreti Sonsuz, dilerse bir kısım sıradan, düz insanlara, gönüllerin kapılarını ardına kadar açar ve sevgi saltanatında onlara âdetâ Süleymanlık bahşeder: **Allahu Ekber!**..

Her bayram böyle rengârenk ve gülbanklarla doğar ruhlarımıza. Bu mübarek günler, ilhamları ve hatırlattıklarıyla mest eder gönüllerimizi. Yunmuş, yıkanmış ve bütün bütün yenilenmiş hissederiz kendimizi. Ümit ve reca hisleriyle bekleyişe geçeriz hem buradaki dirilişimizi hem de ba's ü ba'del mevtimizi. Yüce Rabbimizden diler ve dileniriz -doğduğumuzda kulağımıza ezan okunduğu gibi- mahşer-i ekberde haşir ezanını işittiğimiz zaman da "Allahu Ekber" diyerek kıyam etmeyi ve ahiret bayramına ermeyi...

أَلَا إِنَّ أَحْسَنَ الْكَلَامِ وَ أْبَلَّغَ النَّظَامِ. كَلَامُ اللَّهِ الْمَلِكِ الْعَزِيزِ الْعَلَامِ. كَمَا قَالَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى فِي الْكَلَامِ. وَ إِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ فَاسْتَمِعُوا لَهُ. وَ أَنْصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ. أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ. بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ:

﴿دَعْوَاهُمْ فِيهَا سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَتَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ وَآخِرُ دَعْوَاهُمْ أَنْ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾

الْحَمْدُ لِلَّهِ. الْحَمْدُ لِلَّهِ. الْحَمْدُ لِلَّهِ حَمْدَ الْكَامِلِينَ كَمَا أَمَرَ. نَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَ نَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَ رَسُولُهُ النَّبِيُّ الْمُعْتَبَرُ. تَعْظِيمًا لِنَبِيِّهِ وَ تَكْرِيمًا لِفَخَامَةِ شَانِ شَرَفِ صَفِيَّهِ. فَقَالَ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ مِنْ قَائِلٍ مُخْبِرًا وَ أَمْرًا: {إِنَّ اللَّهَ وَ مَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ. يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَ سَلِّمُوا تَسْلِيمًا}. كَلْبِيكَ...

{وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَ لَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَ لَمْ يَكُنْ لَهُ وَلِيٌّ مِّنَ الدُّنْيِ وَ كَبَّرَهُ تَكْبِيرًا}

Dualarınıza vesile olması istirhamıyla... Osman Şimşek